Orędownik Urzędowy
POWIATU PUCKIEGO

Wychodzi wedle potrzeby przynajmniej raz w tygodniu. — Przedpłata miesięczna 50000 marek. :—: Poszczególny numer 10000 marek. :—:

Ogłoszenia przyjmuje się za opłatą 18000 mk. od jednołamowego wiersza drobnego druku, reklamy 27500 mk. od wiersza. :—:

Redakcja: Wydział Powiatowy w Pucku. — Drukiem „Gazety Kaszubskiej" w Wejherowie.

Nr. 74 | Puck, środa, dnia 7 listopada 1923 r. | Rok 37

Treść:

550.

Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 22 października 1923 r. w przedmiocie zmian w kwotach pieniężnych określonych w przepisach karnych, karno-administracyjnych i niektórych skarbowych, oraz w przepisach porządkowych i dyscyplinarnych.

Na zasadzie art. 4 i 5 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 90 poz. 704), art. 8 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 92 poz. 721) tudzież art. 5 i 6 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 92 poz. 722) zarządza się co następuje:

§ 1. Podwyższa się dziesięć tysięcy razy najniższe i najwyższe granice grzywien (kar pieniężnych) i grzywny (kary pieniężne) oznaczone kwotą stałą przewidziane w przepisach karno-sądowych, obowiązujących w b. dzielnicy austrjackiej i ogłoszonych po 31 grudnia 1918 roku a przed 1 stycznia 1920 r.

Przewidziane w tych przepisach kwoty, o których jest zawisła kwalifikacja przestępstw, podwyższa się pięć tysięcy razy.

Przepisy niniejszego paragrafu stosuje się odpowiednio do przepisów karnych obowiązujących w województwach: poznańskiem i pomorskiem i w górnośląskiej części Województwa Śląskiego, ogłoszonych po 8 stycznia 1919 r. a przed 1 stycznia 1920 r.

§ 2. W ustawie o zwalczaniu lichwy wojennej z dnia 2 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 67 poz. 449) w brzmieniu ustawy z 5 sierpnia 1922 roku (Dz. U. R. P. Nr. 69 poz. 618) podwyższa się najwyższą granicę grzywien dwustokrotnie, kwoty zaś od których zawisła kwalifikacja czynu dwudziestokrotnie.

§ 3. Najniższe i najwyższe granice grzywien (kar pieniężnych) i grzywny (kary pieniężne) oznaczone kwotą stałą, oraz kwoty od których zawisła kwalifikacja przestępstwa, przewidziane w innych przepisach karno-sądowych ogłoszonych w jakiejkolwiek dzielnicy po 31 grudnia 1919 r., podwyższa się jak następuje:

a) w przepisach ogłoszonych w roku 1920 stokrotnie;
b) w przepisach ogłoszonych w roku 1921 pięćdziesięciokrotnie;
c) w przepisach ogłoszonych w roku 1922 dwudziestokrotnie;
d) w przepisach ogłoszonych w pierwszej połowie roku 1923 pięciokrotnie.

§ 4. Przepisy §§ 1, 2 i 3 stosuje się odpowiednio do postanowień karnych, których przekroczenie przekazane jest orzecznictwu władz administracyjnych, oraz do wykroczeń dyscyplinarnych i porządkowych.

W województwach: poznańskiem i pomorskiem i górnośląskiej części Województwa Śląskiego § 1 i § 3 stosują się odpowiednio odnośnie do oznaczonych w nich okresów czasu do grzywien i innych przedmiotów, o których mowa w art. 1 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 roku (Dz. U. R. P. Nr. 92 poz. 721).

§ 5. W ustawach i rozporządzeniach obowiązujących w b. dzielnicy rosyjskiej ogłoszonych przed 31 grudnia 1919 r., których przekroczenie przekazane jest orzecznictwu władz administracyjnych, najwyższe i najniższe granice grzywien (kar pieniężnych) tudzież grzywny (kary

pieniężne) oznaczone kwotą stałą w markach polskich podwyższa się dziesięć tysięcy razy, zaś oznaczone w rublach zastępuje się taką samą ilością marek polskich pomnożoną przez dwadzieścia tysięcy.

To samo stosuje się odpowiednio do wykroczeń porządkowych i dyscyplinarnych.

§ 6. W ustawach i rozporządzeniach obowiązujących w b. dzielnicy austrjackiej ogłoszonych przed 31 grudnia 1918 r., których przekroczenie przekazane jest orzecznictwu władz administracyjnych, najwyższe i najniższe granice grzywien (kar pieniężnych), grzywny (kary pieniężne) w kwotach stałych, tudzież granice, do których władza administracyjna może wydać osąd karny, nałożyć odszkodowanie, a straż zaprzysiężona sama oszacować wyrządzoną szkodę — oznaczone w koronach zastępuje się taką samą liczbą marek polskich pomnożoną przez dziesięć tysięcy, zaś oznaczone w złotych reńskich taką samą liczbą marek polskich pomnożoną przez dwadzieścia tysięcy.

To samo stosuje się odpowiednio do wykroczeń porządkowych i dyscyplinarnych.

§ 7. Jeśli kwota pieniężna przewidziana w pewnym przepisie została zmieniona późniejszym przepisem szczegółowym, należy za podstawę zastosowania podwyżki przyjąć kwotę ustanowioną w późniejszym przepisie i czas jego ogłoszenia.

Jeśli w pewnym przepisie kwotę pieniężną wyrażono tylko w markach niemieckich należy je zastąpić taką samą ilością marek polskich, jeśli zaś ją wyrażono w złotych polskich podwójną ilością marek polskich, — a następnie zastosować podwyżkę wskazaną w niniejszem rozporządzeniu.

§ 8. W art. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1923 roku (Dz. U. R. P. Nr. 76 poz. 595) w miejsce kwoty „3000 mkp." wstępuje kwota „10000 mkp." w art. 2 tej ustawy oznaczone tam kwoty „30000 marek" podwyższa się na „100000 mk.", zaś kwotę „7500 mk." na „30000 mk.", wreszcie w art. 3 tej ustawy oznaczoną tam kwotę „50000 mk." podwyższa się na „100000 mk.", a kwotę „150000 mk." na „300000 mk."

§ 9. O ile niniejsze rozporządzenie dotyczy postanowień, których przekroczenie przekazane jest właściwości władz administracyjnych, obejmuje ono także te postanowienia, których przekroczenie choćby niewyłącznie należy do orzecznictwa tych władz.

§ 10. Przepisy niniejszego rozporządzenia mają zastosowanie także do postanowień, których przekroczenie jest przekazane choćby niewyłącznie orzecznictwu administracyjnych władz skarbowych (w b. dz. austrjackiej także sądów skarbowych) a zawartych w ustawach i rozporządzeniach o podatkach od spożycia, zużycia względnie produkcji, o monopolach państwowych, o obrocie towarowym z zagranicą i w ustawach celnych.

§ 11. Przepisy niniejszego rozporządzenia nie mają zastosowania do postanowień, co do których przepisy szczególne przyznają upoważnienie wprowadzenia zmian w kwotach pieniężnych innej władzy niż Rada Ministrów.

Przepisy niniejszego rozporządzenia nie dotyczą zmian w kwotach pieniężnych określonych w art. 1—3 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 90 poz. 704), w art. 1—7 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 92 poz. 721) i w art. 1—4 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 92 poz. 722).

§ 12. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Sprawiedliwości, Spraw Wewnętrznych i Skarbu.

§ 13. Postanowienia niniejszego rozporządzenia wchodzą w życie z dniem 1 listopada 1923 r.; nie stosują się one do przestępstw popełnionych przed wejściem w życie tego rozporządzenia.

Prezes Rady Ministrów: Witos.
Minister Sprawiedliwości: St. Nowodworski.
Minister Spraw Wewnętrznych: Kiernik.
Minister Skarbu: W. Kucharski.

Powyższe podaję do ogólnej wiadomości.

Puck, 2. 11. 1923 r.

Starosta: Lipski.

551.
OBWIESZCZENIE
Wojewody Pomorskiego dot. przepisów o ustanawianiu i obowiązkach kominiarzy obwodowych.

Przepisy o ustanawianiu i obowiązkach kominiarzy obwodowych ogłoszone na podstawie rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu i Ministra Spraw Wewnętrznych Rzeszy Niemieckiej z dnia 31. 10. 1917. I. III. 6388 M. H. II. e. 2355 M. Sp. W. (H. M. Bl. z r. 1917 str. 349).

§ 1.

Kominiarz obwodowy jest ustanawiany aż do odwołania przez miejscową władzę policyjną, o ile jednak obwód kominiarski obejmuje więcej niż jeden obwód policyjny — przez Starostę.

§ 2.

Kominiarzem obwodowym może być ustanowiony, kto:

a) ukończył 26 rok życia, a nie przekroczył 55 roku życia, jest obywatelem Państwa Polskiego i włada językiem polskim w słowie i piśmie,

b) uprawniony jest w rzemiośle kominiarskim używać tytułu majstra. (§ 133 ord. proc. art. 8 ust. z dnia 26. 7. 1897 r. R. G. Bl. str. 663),

c) może udowodnić wymagany do wykonywania rzemiosła kominiarskiego stan zdrowia i

d) jest nieposzlakowany.

Dla ubiegających się o obwody, którzy warunki określone powyżej w poz. c. częściowo utracili podczas służby wojennej lub podczas wykonywania swych obowiązków, do wciągnięcia do listy wystarczą dowód, że są w stanie czuwać stale nad wykonywaniem prac przez siły pomocnicze.

§ 3.

Przy pierwszem ustanowieniu wymagany jest dowód, że ubiegający się na obszarze dnośnego Województwa w przeciągu ostatnich 3-ch lat przed ubieganiem się i w przeciągu 3oyc

łal przed ustanowieniem przynajmniej po 1 roku w rzemiośle kominiarskim samodzielnie lub jako czeladnik pracował.

§ 4.

Wnioski o ustanowienie kominiarzy obwodowych, kierować należy do Wojewody.

Do wniosku należy dołączyć w oryginale lub urzędowo uwierzytelnionym odpisie:

a) metrykę urodzenia,

b) świadectwo uprawniające do używania tytułu mistrza kominiarskiego.

c) świadectwo zdrowia wystawione przez lekarza powiatowego,

d) świadectwo moralności wystawionc przez władze policyjne miejscowości zamieszkania w ostatnich 3 latach i miejscowości urodzenia,

e) dowód, że petent w przeciągu ostatnich 3-ch lat przynajmniej 1 rok w odnośnem Województwie bądź to samodzielnie, bądź też jako czeladnik w rzemiośle kominiarskim pracował.

W wniosku należy dalej podać, czy wnioskodawca ubiega się o określony obwód (z podaniem powiatu oraz siedziby obwodu), czy też o dowolny obwód kominiarski, jaki będzie do obsadzenia.

§ 5.

Przepisy § 4 ustęp 1 i 3 mają zastosowanie również do już ustanowionych kominiarzy obwodowych, chcących starać się o inny obwód kominiarski. W tych wypadkach dowodu poprzedniego złożenia egzaminu mistrzowskiego (§ 133 ordynacji procederowej) jednak żądać nie potrzeba.

Również nie ma w tych wypadkach zastosowania przepis, że ubiegający się, który przekroczył 55 roku życia, nie może być ustanowionym.

§ 6.

Ubiegający się, zostają kolejno podług wpływu ich wniosków wciągnięci do listy. Zapisani kandydaci mają prawo wglądu do listy.

§ 7.

Przed 1 października każdego roku, ubiegający się winni donieść, czy poprzednie swe wnioski podtrzymują, w przeciwnym razie zostają z listy skreśleni.

§ 8.

Osoby, które nie są do listy wciągnięte, nie mogą być ustanowione na obwody kominiarskie.

§ 9.

W razie opróżnienia się jednego z obwodów kominiarskich, władza ustanawiająca winna natychmiast donieść o tem Wojewodzie.

Ten następnie wskazuje władzy ustanawiającej tę osobę, która według listy wcześniej uzyskała uprawnienie do używania tytułu mistrza kominiarskiego. O ile kilku kandydatów równocześnie pozyskało to uprawnienie, o kolejności decyduje wiek.

§ 10.

Dla kominiarzy, którzy złożyli egzamin mistrzowski przed ukończeniem 26 roku życia, co do czasu uprawnienia do ustanowienia miarodajny jest dzień ukończenia tego roku życia.

§ 11.

Dla kominiarzy, którzy oprócz egzaminu mistrzowskiego na podstawie § 133 ord. proc. przed wejściem w życie tego przepisu zdali egzamin mistrzowski przed państwową komisją egzaminacyjną, jako czas pozyskania uprawnienia do używania tytułu mistrza kominiarskiego uważa się dzień, w którym zdał pierwszy egzamin, w wypadku zaś, gdy to nastąpiło przed ukończeniem 26 roku życia dzień, ukończenia tegoż roku życia.

§ 12.

Dla kominiarzy, którzy używają tytułu mistrza kominiarskiego na podstawie art. 8 ustawy z dnia 26. 7. 1897 r. miarodajny jest dzień 1 października 1901 r. jako czas pozyskania uprawnienia do ustanowienia.

§ 13.

Obwodowych kominiarzy nie posiadających uprawnienia do używania tytułu mistrza kominiarskiego, którzy się ubiegają o inne obwody kominiarskie wciąga się do listy, przyczem za dzień uzyskania uprawnienia do ustanowienia uważa się dzień pierwszego ich ustanowienia.

§ 14.

Przy obliczaniu starszeństwa do ustanowienia wlicza się tę część służby wojskowej, o którą opóźniła ona złożenie egzaminu mistrzowskiego przez kandydata. Jednakże i tu jako najwcześniejszy czas uprawniający do ustanowienia, jest dzień ukończenia 26 roku życia. Jako równorzędny z egzaminem mistrzowskim w myśl tego postanowienia jest egzamin, który został złożony przed wejściem w życie § 133 ord. proc., przed państwową komisją egzaminacyjną. Jeżeli ustawowa służba wojskowa została już przez komisję egzaminacyjną wliczona do lat praktyki czeladniczej, to nie może być ona powtórnie wliczoną przy obliczaniu starszeństwa do ustanowienia.

(C. d. n.)

552.

Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 27 października 1923 r. w przedmiocie wykupienia 6% złotych bonów skarbowych Serii I. B.

Na podstawie art. 5 i 8 ustawy z dnia 22 marca 1923 r. w przedmiocie wypuszczenia 6% złotych bonów skarbowych (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 215) zarządza się co następuje:

§ 1. Wypuszczone z dniem 1 maja 1923 r. na podstawie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 30 kwietnia 1923 r. o wypuszczeniu Serji I B 6% złotych bonów skarbowych (Monitor Polski Nr. 97) 6% złote bony skarbowe Serji I B. z datą płatności w dniu 1 listopada 1923 r. płatne są w markach polskich po kursie 232.500 Mkp. za 1 złoty.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 listopada 1923 r.

Minister Skarbu: W. Kucharski.

Powyższe podaję do ogólnej wiadomości.

Puck, 2. 11. 1923 r.

Starosta: Lipski.

553.
OBWIESZCZENIE
Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 18 czerwca 1923 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie wykazu towarów, których wywóz jest zabroniony.

Na zasadzie art. 10 p. 1. oraz art. 13 p. 2. Ustawy z dnia 15 lipca 1920 r. o obrocie towarowym z zagranicą (Dz. U. R. P. Nr. 79 poz. 527) i na wniosek Gł. Urzędu Przywozu i Wywozu ogłasza się, iż wywóz przez linję celną Rzeczypospolitej Polskiej towarów, objętych następującemi pozycjami taryfy celnej, jest zabroniony.

Nazwa towaru:

54. Skóry surowe wołowe, końskie, cielęce i skopowe (baranie i owcze) oraz skrawki tych skór.

56 p. 1. Skórki zajęcze i królicze surowe, niewyprawione.

Obwieszczenie z dnia 22 listopada 1922 r. („Monitor Polski“ Nr. 272 poz. 193) traci moc obowiązującą z dniem ogłoszenia niniejszego obwieszczenia.

Obwieszczenie z dnia 30 lipca 1922 r. („Monitor Polski“ Nr. 177 poz. 111) pozostaje nadal w mocy ze zmianami, wprowadzonemi obwieszczeniami:

z dnia 14 września 1922 r. „Monitor Polski“ Nr. 216, poz. 145,

z dnia 28 grudnia 1922 r. „Monitor Polski“ Nr. 19/1923, poz. 18,

z dnia 28 lutego 1923 r. „Monitor Polski“ Nr. 59, poz. 59,

z dnia 1 marca 1923 r. „Monitor Polski“ Nr. 60, poz. 61,

z dnia 17 maja 1923 r. „Monitor Polski“ Nr. 116, poz. 129.

Obwieszczenie niniejsze obowiązuje z dniem ogłoszenia.

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) W. Kucharski.

Minister Skarbu:
(—) W. Grabski.

Powyższe podaję do ogólnej wiadomości i ścisłego przestrzegania.

Puck, dnia 30. 10. 1923 r.

Starosta: Lipski.

554.
OBWIESZCZENIE
w sprawie wyłożenia list płatników zaliczki na podatek majątkowy i w sprawie terminów zapłacenia zaliczki.

Na podstawie par. 7 rozp. Nr. 1 Ministra Skarbu z dnia 8. 10. 1923 r. (Dz. U. Nr. 105 poz. 829) podaję do wiadomości płatnikom zaliczki na podatek majątkowy zamieszkałym w obrębie obszarów dworskich, że listy płatników zaliczki na podatek majątkowy wyłożone są do wglądu w Wydziale Powiatowym pokój Nr. 6.

Zawiadamiam także, że zaliczki na podatek majątkowy są płatne w Kasie Skarbowej w Pucku w terminie od 10 listopada do 10 grudnia 1923 r.

Puck, dnia 30. 10. 1923 r.

Przewodniczący Wydziału Powiatowego:
Lipski.

555.
OBWIESZCZENIE
dot. dostarczenia przez akademików, starających się o ulgi z art. 64 tymcz. ustawy o służbie wojskowej, zaświadczenia o przyjęciu do zakładu naukowego akademików.

Ponieważ rok szkolny (akademicki) rozpoczyna się w miesiącu wrześniu lub początku października, w którym to czasie następują zapisy i ostateczny wynik co do przyjęcia danego ucznia lub słuchacza do zakładu naukowego, przyjmowane będą do dnia 15. 10. rb. podania o odroczenia w myśl Art. 64 T. U. od popisowych roczn. 1902, 1901 i 1900 poddanych w myśl rozkazu 6000/O. D. B. przeglądowi, wzgl. co do których nastąpiła decyzja o powołaniu do szeregów, z tego powodu, że nie mogli przedstawić w czasie przeglądu wymaganych zaświadczeń od władz szkolnych.

Między 15 i 25 paźdz. wszystkie podania powinny być rozpatrzone i wydana odnośna decyzja.

Popisowi, którym podczas przeglądu roczn. 1902, P. K. U. udzieliły odroczenia w myśl Art. 64 T. U. przedłożą do następnego przeglądu przedstawienia do dnia 15 października br. zaświadczenia od władz szkolnych (akadem.) że faktycznie są przyjęci do zakładów naukowych na rok szkolny (akad. 1923—24).

Popisowych 1902 r. odroczonych z 1901 i 1900 roczn., którzy zaświadczeń wymaganych nie przedstawią, wcieli się w ogólnym terminie razem z poborowymi roczn. 1902.

Puck, dnia 26. 10. 1923 r.

Starosta: Lipski.

556.
OBWIESZCZENIE
w sprawie zezwolenia Tow. Naukowemu Warszawskiemu na urządzenie kwesty.

Podaję do ogólnej wiadomości, iż dekretem z dnia 8. 10. r. b. L. dz. B. P. 5319/23 zezwolił Min. Spr. Wewn. Tow. Naukowemu Warszawskiemu w Warszawie na urządzenie kwesty w czasie do dnia 31 grudnia 1923 r. włącznie, pod postacią list imiennych, rozsyłanych do instytucji, biur i osób prywatnych po miastach i wsiach na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

Podając powyższe do wiadomości, wzywam podległe mi władze aby przy przeprowadzeniu kwesty w pow. puckim nie uczyniły przeszkód Tow. Nauk. Warsz. oraz osobom przez to Tow. wydelegowane w celach kwestarskich o ile stosować się będą do obowiązujących przepisów.

Puck, dnia 30. 10. 1923 r.

Starosta: Lipski.

Odpowiedzialny redaktor: Przewodniczący Wydziału Powiatowego. Drukiem „Gazety Kaszubskiej“ w Wejherowie.